

[Steffensen]

sker, der går ind i en uddannelse, ikke permanent på forhånd er sikret arbejdsløshed. Det tror jeg er det centrale i det, og det synes jeg var befriende at høre.

Desuden fik vi en lang række dokumentationer i tørre tal fra ministeren af, at vi med sikkerhed uddanner til fortsat arbejdsløshed, hvis vi ikke gør noget. Det er det, der er regeringens ærinde at være med til at hindre.

Når alle de stærke ord og heftige temperamenter er faldet lidt til ro, skal det såmænd nok vise sig, at der er en mulighed for at finde en udgang på dette, som både er rigtig og nødvendig for vort samfund. Jeg tror blot ikke, at forslagsstillerne når det med det forslag, som her er til behandling, og derfor må jeg sige, at vi vil tage afstand fra det, som det foreligger her, men ikke under den forudsætning, at der ikke må arbejdes videre med det, for der må findes en bæredygtig model fra den tidligere minister til den nuværende ministers tanker om, hvad vi må gøre.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg tror, at der den 28. januar var mange inden for og uden for dette hus, som ligesom Jeppe kneb sig i armen og tænkte: drømmer jeg, eller er jeg vågen? Havde vi hørt rigtigt? Den Bertel Haarder, som vi gennem årene havde hørt i denne sal og landet over holde varme, engagerede taler om værdien af den humanistiske islæt i tilværelsen, forsvar for historie, for dansk, for litteratur, for filosofi, var det den samme Bertel Haarder, som nu foreslog, at hele den humanistiske vinkel i uddannelse og forskning kunne undværes på et af vores universitetscentre?

Desværre viste det sig, at vi var bitterligt vågne. Selv efter at et flertal i folketingets uddannelsesudvalg havde givet udtryk for, at den humanistiske basisuddannelse fortsat skulle bestå, fastholdt ministeren, at han ikke ønskede at optage på humbas i 1983, og at det ikke var givet, at humbas overhovedet skulle fortsætte.

Ind imellem – og det forstår jeg også ministeren mener der kan være grund til – griber jeg af en uendelig medfølelse og medynk med ministeren. Selv om ministeren er i besiddelse af en stor idérigdom og en blomstrende formuleringsevne, må det iblandt give anledning til frustrationer at skulle holde alle de modstridende synspunkter og ideer

inden for den samme argumentationsramme. Jeg citerer fra ministerens forskningspolitiske redegørelse i november 1982 (Folketingstidende 1982–83, sp. 1724):

»Der er i befolkningen en bred interesse for filosofi, litteratur, digtning, åndshistorie, Danmarkshistorie og fremmede sprog og kulturer. Forskningen er vore antenner. Den humanistiske forskning giver os dybde, følsomhed, kvalitetssans – og kritisk sans over for det gængse, det døgnaktuelle, det magthaveriske. Fordi vi bliver fattigere, behøver vi – som Christian den Ottende sagde – ikke at blive dummere. Vi må heller ikke glemme, at vedligeholdelsen af Danmarks kulturelle arv hviler på os selv.«

Da vi når frem til januar 1983, har synspunkterne øjensynlig ikke længere gyldighed, i hvert fald ikke i forbindelse med universitetsmiljøet på RUC.

På vegne af forslagsstillerne kan jeg sige, at vi deler ministerens udtalelse i forskningsredegørelsen, endog i det omfang at vi finder, at den ikke blot skal have gyldighed i forhold til forskningen, men at den også bør og skal have gyldighed, hvis man overhovedet vil tale om et universitet. Vi mener faktisk alvorligt, at humaniora giver os dybde, følsomhed og kvalitetssans, og det vil der så stærkt som nogen sinde være behov for i de uddannelser, der skal opfylde behovene i fremtidens samfund.

Jeg har også nogle få, skal vi sige mere pragmatiske bemærkninger. Som det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, er forslagsstillerne enige i præmisserne for en ændring af uddannelsesprofilen ved RUC. Vi har ved flere lejligheder sagt til ministeren, at vi er enige i præmisserne, men ikke enige i den konklusion, ministeren har draget af disse præmisser. Ministeren har i dag som ved andre lejligheder søgt at kræve stillingtagen til en række spørgsmål af økonomisk og planlægningsmæssig art. Hertil er kun at sige, at det svar kan ikke gives på indeværende tidspunkt, fordi ministeren gennem sin beslutning den 28. januar afbrød det planlægningsarbejde, der gennem et års tid havde foregået sagligt og konstruktivt mellem direktoratet, RUC og andre involverede parter.

Men når det tilstrækkelige beslutningsgrundlag er tilvejebragt, skal forslagsstillerne nok være sig deres ansvar bevidst gennem en stillingtagen, og hvorledes denne stillingtagen